Galateni - Comentarii Jean Koechlin

Epistola pe care Pavel le-o adresează adunărilor din Galatia este una severă. El trebuia să se ocupe nu de un păcat moral, ca în cazul corintenilor, ci de un rău doctrinar extrem de grav. Aceşti sărmani galateni, înşelaţi de învăţători falşi, erau pe cale să abandoneze harul, singurul mijloc de mântuire, pentru a se întoarce la religia faptelor. Pavel afirmă cu tărie caracterul absolut al Adevărului divin. Este unul singur, este complet, este perfect, pentru că Adevărul este Hristos (Ioan 14.6). Auzim uneori spirite îndârjite să susţină – în fond pentru a-şi justifica necredinţa – că fiecare popor a primit propria sa descoperire, religia care i se adaptează cel mai bine caracterului şi civilizaţiei. Nimic mai fals! Nu există decât o singură evanghelie; ea proclamă că „Domnul nostru Isus Hristos ... S-a dat pe Sine Însuşi pentru păcatele noastre“. Care este consecinţa acestui fapt? „Ca să ne scoată din veacul rău de acum...“, continuă apostolul (v. 4).Versetul 10 ne aduce aminte de un alt adevăr capital, anume că preocuparea de a plăcea oamenilor ne face să pierdem calitatea de robi ai lui Hristos. Căutăm noi, înainte de orice, să-I fim pe plac numai Lui? (1 Tesaloniceni 2.4).

Ce fericire pentru noi că ne putem pune toată încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu! Dacă evanghelia vestită de Pavel ar fi fost în felul omului, atunci, da, galatenii ar fi fost îndreptăţiţi să accepte completări sau modificări. Dar ea nu era deloc aşa. Iar pentru a atesta mai bine sursa divină a slujbei sale, apostolul istoriseşte în ce mod extraordinar i-a fost încredinţată. Dumnezeu l-a pus deoparte (v. 15), Dumnezeu i L-a descoperit pe Fiul Său în el, din nou Dumnezeu l-a format în şcoala Lui, fără instructori din rândul oamenilor, în pustia Arabiei. În plus, Hristos îl chemase într-un mod direct, din înaltul cerului (Fapte 9).Pavel, înainte de drumul său spre Damasc, ne învaţă că noi putem fi absolut sinceri şi, în acelaşi timp, absolut vrăjmaşi ai Domnului (Ioan 16.2). Cât de dragă însă îi ajunsese în prezent această adunare a lui Dumnezeu, altădată persecutată de el „peste măsură“ (v. 13)! Să urmăm această pildă de devotament pentru Domnul şi pentru ai Săi, acest zel în vestirea credinţei (v. 23)! Şi să mai remarcăm că, înainte de a ne cere să vorbim altora despre Fiul Lui, Dumnezeu doreşte să-L „descopere“ în noi (v. 16). El vrea să producă în inima noastră acea neasemuită cunoştinţă a lui Hristos, din care să decurgă mărturia noastră (2 Corinteni 4.6).

Relatarea pe care Pavel o face despre circumstanţele apostolatului său completează ceea ce noi cunoaştem din cartea Fapte. În timp ce Domnul îi încredinţase lui Petru misiunea de a vesti evanghelia iudeilor, Pavel fusese ales pentru a predica aceeaşi evanghelie naţiunilor (v. 8). Întâlnirea lui cu ceilalţi apostoli nu putea nicidecum să infirme chemarea primită de la Domnul. Dimpotrivă, el a pus atât de mult la inimă îndemnul de a-şi aminti de săraci, încât acesta a ajuns să fie cauza indirectă a întemniţării lui la Ierusalim (Fapte 24.17). Ce ne învaţă aceste relaţii ale apostolilor între ei? Că trebuie să preţuim lucrarea altora, iar în ce priveşte lucrarea noastră, să veghem să nu ne-o supraapreciem, ci s-o împlinim fără greşeală şi fără să „avem în vedere faţa omului“ (v. 6).Cartea Fapte confirmă cât de greu le-a fost primilor creştini de origine iudaică să se desprindă de porunci: circumcizia şi ţinerea legii. La Ierusalim se ţinuse o conferinţă pentru a reglementa aceste probleme (Fapte 15). Satan însă nu renunţă de bunăvoie la o armă de care deja s-a folosit cu ceva succes. La rândul lor, galatenii, deşi nu erau iudei, căzuseră în această cursă şi Pavel le arată marele pericol care se ascundea în aceasta.

Prin ce era atât de gravă această întoarcere la lege? Şi de ce şi-a pus Pavel atât de mult la inimă această chestiune, încât a ajuns chiar să-l acuze în mod public pe Petru pentru atitudinea sa îndoielnică? (v. 11-14). Pentru că însuşi faptul de a-i încuraja pe credincioşi să se iudaizeze şi să facă lucrări revenea la a spune că lucrarea lui Isus nu era suficientă. Şi nenumăraţi creştini tot în felul acesta înclină să gândească. Recunosc în principiu valoarea ispăşitoare a jertfei lui Hristos, dar în acelaşi timp îşi întemeiază mântuirea pe lucrările lor şi pe practicarea religiei lor. Ei «fac ce pot», iar pentru restul se bizuie pe Dumnezeu. Unora ca aceştia le răspundem cu versetul 16: „omul nu este îndreptăţit din fapte, ... ci prin credinţa în Isus Hristos“. Un mijloc atât de simplu? Da, însă oferit de o Persoană atât de măreaţă! Este Fiul lui Dumnezeu „care m-a iubit şi care S-a dat pe Sine Însuşi pentru mine“ (v. 20). Care este partea mea în această lucrare? Aceea pe care o poate avea un mort, adică niciuna. Fiind „răstignit cu Hristos“, am scăpat de sub lege, şi trăiesc, dar „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine...“. Prietene cititor, iubit de Domnul Isus, poţi lua pe cont propriu aceste declaraţii triumfătoare, în tot adevărul lor?

Planul general al epistolei se poate schiţa astfel: capitolele 1 şi 2: Mărturia personală a apostolului; capitolele 3 şi 4: Doctrina mântuirii prin credinţă; capitolele 5 şi 6: Viaţa practică a celui răscumpărat sub har.Inima lui Pavel era încurcată: zelul său pentru adevăr se dublase de toată dragostea pentru sărmanii galateni. Ce duh de rătăcire i-a putut încânta până într-acolo încât să uite de harul lui Dumnezeu? Şi ce mulţi creştini li se aseamănă! Le-a fost zugrăvit Hristos răstignit (v. 1). Au crezut în El şi au primit prin Duhul Sfânt siguranţa mântuirii. Însă nu au avut încredere în El pentru a le conduce viaţa creştină. După ce au început prin Duhul, au continuat prin carne (v. 3). Sau credeţi că, după ce ne-a îndreptăţit, Dumnezeu poate conta pe noi pentru „a-Şi încheia lucrarea“? Nu, iar din acest motiv, aceeaşi credinţă care ne mântuieşte este şi cea de care avem nevoie pentru a trăi (v. 11). Legea cea dreaptă a lui Dumnezeu, în schimb, nu poate să ne aducă decât moartea şi blestemul, pentru că am fi incapabili să o împlinim. A trebuit ca, în locul nostru, Hristos să poarte acest blestem. Pentru a ne răscumpăra, El a plătit preţul în întregime. A purtat blestemul legii când a luat la cruce locul pe care-l meritam eu. Binecuvântat fie El în veci!

Apostolul explică pentru ce legea nu schimbă cu nimic promisiunile divine. Acestea sunt anterioare ei, iar Dumnezeu nu Se dezice, şi, mai ales, pentru că ele au fost făcute seminţei lui Avraam, adică lui Hristos (v. 16). Nimic nu va putea anula sau contrazice ceea ce Dumnezeu Îi garantează Preaiubitului Său – şi celor care Îi aparţin. „Atunci pentru ce este legea?“ (v. 19). Ea a fost comparată cu o oglindă. Îmi arată mizeria morală, dar este tot atât de incapabilă să mi-o înlăture, cum este oglinda să mă spele. Nu este funcţia ei aceasta. Legea nu face altceva decât să mă convingă de păcat; este deci îndrumătorul meu până la Hristos (v. 24), după care rolul ei se încheie, ca şi al institutorului care şi-a pregătit elevul pentru a trece în clasa superioară. Ce crudă şcoală este cea a legii! Ea mă învaţă că sunt păcătos şi nu-mi dă îndreptăţirea; mă învaţă că sunt mort şi nu are puterea să mă facă să trăiesc; mă învaţă că sunt lipsit de energie şi nu-mi dă nimic. Tot ceea ce însă îmi lipseşte găsesc atunci în Isus!Botezul este semnul public al punerii deoparte pentru Hristos, prin moartea Lui. Voi, cei care aţi fost botezaţi, sunteţi într-adevăr „fii ai lui Dumnezeu, prin credinţa în Hristos Isus“? Aţi fost cu adevărat „îmbrăcaţi cu Hristos“? (v. 26, 27). A purta o uniformă la care nu ai dreptul este o fraudă şi un abuz de încredere.

Astfel Dumnezeu dăduse cu totul altceva decât legea: promisiuni necondiţionate. Ele proveneau din dragostea Sa şi din bucuria Sa de a binecuvânta, atât naţiunile, cât şi pe iudei. A dispreţui un asemenea dar însemna a dispreţui dragostea Lui. Pretenţia, de exemplu, de a plăti pentru un cadou pe care l-am primit este o ofensă adusă donatorului. Cât de întristată este inima lui Dumnezeu la vederea atâtor creştini care uită de libertatea Duhului, pentru a o înlocui cu biete practici plictisitoare! Ce dovedeşte aceasta? Că aceşti copii ai lui Dumnezeu Îl cunosc atât de greşit pe Tatăl lor ceresc. Este de înţeles că un necredincios se mulţumeşte cu „cunoştinţele elementare slabe şi sărace“, pentru că nu

are altele mai bune. „Dar acum – ne spune versetul 9 – după ce L-aţi cunoscut pe Dumnezeu“ şi fiind cunoscuţi de El (1 Corinteni 8.3), să nu ne mai lăsăm robiţi şi să nu tolerăm nimic care-l aduce Lui indignare. Să avem încredere deplină în dragostea Lui.În versetul 12, apostolul îşi întrerupe expunerea, pentru a vorbi inimii galatenilor săi preaiubiţi. El ştie să le aducă aminte de bunăvoinţa şi de dăruirea lor pentru el. Vai, afecţiunile pe care absenţa le răceşte sunt afecţiuni slabe. Convingerile care-şi pierd înfiripareа atât de repede după plecarea slujitorului lui Dumnezeu sunt convingeri slabe. Cum este dragostea noastră creştină? Şi cum este credinţa noastră?

Apostolul este plin de nelinişte şi de nedumerire. Lucrarea lui răbdătoare să fie oare în zadar? (v. 11). Se vede astfel nevoit să reia împreună cu galatenii cunoştinţele elementare ale evangheliei. Să profităm şi noi de aceasta, pentru a le învăţa odată cu ei. Pentru că, dacă Pavel regreta că nu îi putea învăţa pe copiii lui spirituali pe viu, fiind de faţă, cu glasul său în auzul lor (v. 20), noi nu regretăm, pentru că înţelegem motivul: Dumnezeu voia să ne dea această scrisoare.Totuşi – veţi spune – pentru noi nu mai este câtuşi de puţin actual pericolul de a ne reaşeza sub lege. Înseamnă că nu ne cunoaştem bine! De fiecare dată când ne complacem cu purtarea noastră şi avem impresia că Dumnezeu ne datorează ceva, aceasta înseamnă – nici mai mult nici mai puţin – legalism. De fiecare dată când adoptăm o soluţie fără a conta pe Domnul, de fiecare dată când ne comparăm cu alţii în avantajul nostru, noi manifestăm acest spirit de proprie îndreptăţire, vrăjmaş declarat al harului (comp. cu v. 29). Pentru a ilustra această vrăjmăşie, Pavel îi evocă pe cei doi fii ai lui Avraam. Isaac, fiul promisiunii, este singurul care poate moşteni promisiunea. Ismael, copil după carne, ieşit din roaba Agar, nu are niciun drept la bogăţiile şi binecuvântările tatălui. Aparţinem noi toţi Ierusalimului de sus? Suntem noi, împreună cu Avraam, cu Isaac şi cu Iacov, „împreună-moştenitori ai aceleiaşi promisiuni“: Cetatea cerească (v. 26; Evrei 11.9,10,16)?

Omul a considerat dintotdeauna libertatea ca fiind bunul cel mai de preţ. Unde însă o poate gusta cu adevărat? Sărman sclav al propriilor patimi, el se naşte şi moare cu lanţuri ţintuite de inimă. Numai Isus Hristos îl poate elibera (v. 1; Ioan 8.36). Se pune atunci o altă întrebare: în ce fel va face uz răscumpăratul Domnului de libertatea sa? Se va supune el de bunăvoie jugului riguros al legii? (v. 1). Ar fi o atitudine la fel de neobişnuită ca cea a unui ocnaş eliberat care şi-ar exprima dorinţa de a se întoarce la ocnă! Se va folosi el atunci de aceasta ca de „un prilej pentru carne“ (v. 13)? Ar însemna atunci că parcurge calea inversă a tesalonicenilor, trecând de la slujirea lui Dumnezeu înapoi sub tirania idolilor lumii (cap. 4.8,9; Luca 11.26; 1 Tesaloniceni 1.9). Nu, această libertate, atât de scump plătită de Mântuitorul său la cruce, creştinul o va folosi în slujirea aproapelui! Şi astfel, în final, el va împlini legea, de vreme ce aceasta se rezumă printr-o singură expresie (v. 14) sau, mai degrabă, printr-un singur cuvânt: iubire. „Cine iubeşte pe altul a împlinit legea“ (Romani 13.8,9). El împlineşte astfel porunca Domnului Isus, a Cărui cea din urmă şi cea mai scumpă dorinţă este să ne iubim unii pe alţii cum ne-a iubit El (Ioan 13.34; 15.12,17).

Domnul ne explică după ce se poate recunoaşte o lucrare, dacă este a cărnii sau dacă este din Duhul (citiţi Matei 7.16-20; Ioan 3.6). „Un pom bun nu poate să facă roade rele“. Cele din versetele 19-21 nu pot deci să provină decât din pomul rău: carnea. Iar carnea este încă în fiecare dintre noi, cu acelaşi potenţial redutabil. Dacă însă suntem „ai lui Hristos“ (v. 24), în noi rămâne de asemeni o altă Putere să acţioneze: Duhul Sfânt. El ne face să trăim (v. 25) şi El ne face să umblăm (v. 16, 25); El Se împotriveşte cărnii (v. 17); El ne conduce (v. 18); El aduce la maturitate roada Sa proprie, imposibil de confundat cu o alta, un ciorchine preţios, căruia versetul 22 îi enumeră nouă „boabe“ delicioase: dragoste, bucurie, pace... Din nefericire însă, un pom poate rămâne neroditor dacă întreaga sa forţă se risipeşte în vlăstari inutili crescând din partea de jos. Ce face atunci grădinarul? Taie aceste mlădiţe, pentru ca seva să circule din nou îmbelşugat prin ramurile altoite. Aceasta este semnificaţia versetului 24. „Cei ai lui Hristos au răstignit carnea“ la întoarcerea lor la Dumnezeu. Prin credinţă, ei s-au supus sentinţei morţii pronunţate asupra întregii lor naturi (pomul sălbatic a fost tăiat pentru a fi altoit). De atunci încolo, ei trebuie să judece în ei manifestările cărnii: patimi şi pofte. „Dacă trăim în Duh, în Duh să şi umblăm“ (v. 25).

Acest capitol 6 ne învaţă cum să ne purtăm: faţă de un frate căzut – fără a pierde din vedere responsabilitatea pe care o avem cu privire la el (v. 1); faţă de cei care sunt copleşiţi de poveri (v. 2); faţă de cei „din casa credinţei“ şi faţă de toţi, făcând bine (v. 10). În prezent, noi semănăm, în vederea secerişului „la timpul potrivit“. Şi un principiu este evident: recolta va fi, inevitabil, de aceeaşi natură cu sămânţa. Numai un nebun s-ar putea aştepta să culeagă grâu dintr-un loc în care a plantat scaieţi. Carnea generează întotdeauna corupţie, în timp ce roada Duhului germinează pentru viaţa veşnică (v. 8; cap. 5.22; comp. cu Osea 8.7; 10.13). De aceea acum trebuie făcută alegerea; mai târziu regretele vor fi zadarnice.Creştinul a fost deja declarat mort faţă de lege (cap. 2.19) şi mort faţă de carne (cap. 5.24). Aici el este recunoscut ca mort faţă de lume şi reciproc (v. 14). De acum încolo, lumea nu mai are drepturi asupra mea mai mult decât am eu asupra ei. Între ea şi mine se ridică o barieră de netrecut, şi aceasta este „crucea Domnului nostru Isus Hristos“, eliberarea mea şi gloria mea. De o parte, „o nouă creaţie“, de cealaltă, „nu este ceva“, Dumnezeu nu recunoaşte nimic acolo (v. 15). De am putea fi şi noi de acord cu El, atât în principiu, cât şi în practică!

clickbible.org